
Kamarádky od koní – Chyťte zloděje

Antje Szillat

Hnědý valach zvedl hlavu od sena a nastražil uši. S rozšířenými nozdrami udělal krok dopředu a vystrčil hlavu do uličky stáje.

V hlavní stáji byla tma. A na první pohled i klid a mír. Tu bylo slyšet, jak jeden kůň žvýká seno, tam zas zafunění jiného, kousek dál zašplouchání vody v napajedlu. Ale ve většině uklizených boxech Casparonova hřebčína koně leželi na slámě nebo podřimovali vestoje.

Jen citlivý sluch hnědáka něco zachytil. Zvuk, který ho přiměl znovu napnout uši, ho zneklidňoval, protože sem nepatřil. Rozhodně ne v tuto dobu, uprostřed noci.

Zvuky motoru, které se sem k hřebčínu blížily od lesa. Pak nedaleko hlavní stáje tiché klapnutí dveří auta. Hned nato zapadly do zámku i ty druhé. Pak se znovu rozhostilo ticho. Nebezpečné ticho.

Valach ještě jednou zafuněl a otočil se ve svém boxu. V další chvíli vystrčil svou krásnou hlavu ke stájovému oknu a oddychoval. Vzduch byl čerstvý a svěží, ale byla v něm předzvěst horkého dne babího léta.

Vzadu u hlavní stáje se mihl stín. Tiše šeptaná slova. Valach zastříhal ušima dopředu a zpět, to byla známka toho, jak byl napjatý. Jako by tušil nebezpečí, které se pod ochranou noční tmy blížilo ke stáji.

Ozvalo se tiché vrčení vrtačky a zvíře začalo hrabat předním kopytem tak silně, až sláma odlétla stranou a podkova chřestila o betonovou podlahu. Valach hlasitě zaržál.

„Zatraceně,“ zanadával temný hlas. „Ta blbá herka ještě všechny probudí a všechno nám překazí.“

Zároveň někdo zvenčí přibouchl okno boxu tak razantně, že zvíře polekaně uskočilo dozadu.

Ustrašeně se stáhlo do nejzazšího kouta svého boxu a jen zíralo do temnoty.

* * *

„Hej, Nelly! Počkej přece!“

Nelly právě naskočila na kolo, když se za ní ozval hlas Katy.

Udiveně se otočila na svou kamarádku. „Jé... Co tu děláš? Myslela jsem, že jsi na školním zájezdu.“

Katy odmítavě mávla rukou. „Ani se neptej.“ Protáhla svůj hezký obličej, jako by kousla do citrónu. „Ten venkovskej školní areál zavřeli.“

Nelly nechápala. „A proč?“

„Prostě se tam v pátek objevili lidi z městskýho úřadu, rutinní kontrola nebo co. Našli tam nějaký nedostatky, a tak se rozhodli celé to tam hned zavřít. Největší sranda na tom je, že provozovatel neuznal za nutné uvědomit o tom školu, když jsme tam dnes dopoledne přijeli, stály tam už tři autobusy s žáky a učiteli z jiných škol, kteří taky o ničem neměli ani ponětí jako my.“

„Cože? No to snad ne.“ Nelly z toho byla celá pať.

Katy nasála ostře vzduch mezi zuby. „Bohužel jo. Trvalo to celou věčnost, než se tam někdo objevil a vysvětlil, co se stalo.“

„A co pak?“

„Pak došlo k veliký hádce, protože se všichni učitelé samozřejmě rozčilovali, a nakonec jsme nasedli zase do autobusu a jeli celý ty tři a půl hodiny zpátky do školy.“

„No nazdar,“ zamumlala Nelly. „To je teda patálie.“

„Máš pravdu.“

„A pojedete někam jinam?“

Katy jen trhla rameny. „Určitě. Ale samozřejmě ne hned. Musí se napřed najít něco jiného a pak jde taky o peníze, které se už tomu domovu zaplatily.“

„To nevypadá moc dobře,“ podotkla Nelly.

Ale Katy už se znovu usmívala. Zavěsila se do své kamarádky a řekla: „Má to ale něco do sebe, aspoň se nemusím na pět dlouhejších dní obejít bez svých milovaných koní a nejlepších kamarádek.“

Nelly se ušklíbala. „To je pravda. To je skutečně veliká útěcha.“

„A kam chceš právě jet?“

„Do hřebčína,“ prohlásila Nelly.

Teď se podívala Katy. Nelly bydlela hned blízko hřebčína, takřka za rohem. „Na kole?“

„Chci jet hned po projížďce k jezeru. Je dneska zase takový vedro a jsem domluvená s několika spolužáky.“

Katy vysunula rozdurděně spodní ret. „Tak takhle je to, sotva odjedu, hned si najdeš nové kamarády, co?“

Nelly se na ni polekaně podívala. „Blbost, já...“

„Ale Nelly,“ zasmála se Katy. „Netvař se hned tak provinile. Chtěla jsem tě jen poškádlit. Ale je to přemrštěný, jak máš hned špatný svědomí.“

Nelly ji z legrace plácla po rameni. „No jistě, Katy, mám z tebe strach.“

Katy jí poslala vzdušný polibek. „Jo, jo, drahoušku, taky tě miluju.“

Krátce nato se loudaly obě dívky bok po boku úzkou brankou pro pěší do Casparonova hřebčína. Nelly postavila kolo do stojanu vedle hlavního vchodu, který vedl do impozantní jízdárny, a následovala Katy, která šla napřed do hlavní stáje. Koně obou děvčat, Nicolas a Lady, měli své boxy s výběhy sice v menším vedlejší traktu, který stál vedle hlavní stáje a měl také svůj vchod, ale přes hlavní stáj se tam rovněž dalo jít. Katy často chodila oklikou přes hlavní stáj, aby viděla, kdo všechno ve dvoře je. Kromě toho mohla odtud nahlédnout do jízdárny a posoudit situaci, jestli tu není plno, aby si mohla zajezdit tady. Při tom vedru, které panovalo už celé měsíce, přitahoval i fanatiky jízdy v přírodě chlad jízdárny a také to, že tu nebyli mouchy a komáři.

Když Nelly došla za Katy, nepočítala s tím, že tu narazí na shluk zaměstnanců, pracovníků hřebčína a dva uniformované policisty.

„Co se to tu děje?“ zeptala se Katy, která, jak se zdálo, už byla v obraze. Přinejmenším si to Nelly myslela při pohledu na její dotčený výraz ve tváři. „Proč je tu policie?“

„Ticho!“ vykřikl v tu chvíli Cliff Barnes, který převzal vedení hřebčína poté, co byl dřívější správce Ansgar von Bettner na hodinu propuštěn. Kromě toho byl šéfem kaskadérské agentury, jejíž filmové koně byli ustá-

jeni v hřebčinci. Nabízelo se to samo, neboť filmová studia DreamLand byla hned vedle hřebčína.

„Když mluvíte jeden přes druhého, nerozumí člověk ani slovo.“

„Co se stalo, Katy?“ opakovala Nelly šeptem svou otázkou.

„Někdo se sem vloupal,“ sykla Katy. „Do hlavní stáje.“

„COŽE?“ Nelly vykřikla tak zděšeně a nahlas, že se k ní Cliff Barnes, který byl na rozdíl od svého předchůdce nanejvýš milý a sympatický, vyčítavě obrátil.

„Nelly, Katy, pro vás to platí taky!“

Nelly rozpačitě přikývla, zatímco ji Katy za loket odtáhla stranou.

„Koně jsou ale v pořádku, ne?“ zašeptala Nelly.

Katy přikývla. „Ti chlápci šli naštěstí jen po sedlech. Koně nechali na poji.“

„Phe...“ Nelly ze sebe vyrazila vzduch, jako když praskne nafukovací balonek. Koneckonců se v mnoha částech země pořád povídalo o zlodějích koní. To byla noční můra všech majitelů koní. To s těmi sedly bylo sice taky hrozné, ale především skutečně nevysvětlitelné.

„Jak je to jen možné?“ vyslovila Henrike, mladá žena, která měla v hřebčinci dva koně, to, na co myslela i Nelly. „Areál je přece prvotřídně zabezpečený. Vybavený novým alarmem a kontrolními kamerami. Dveře hlavní stáje jsou několikrát uzamčeny a pro vstup do dvora po dvaadvacáté hodině potřebuje každý znát správný kód. Vůbec tomu prostě nerozumím.“

„Proto je tu policie, Henrike,“ odpověděl Cliff Barnes, „aby přišla těmto otázkám na kloub.“

Pak si vzal slovo jeden z policistů, tmavovlasý, ještě dost mladě vyhlížející muž.

„Tak je to. Napřed vyhodnotíme videozáznamy z poslední noci a zavolali jsme kolegy z oddělení zajišťování stop, aby se pokusili rekonstruovat celý průběh. Pomohlo by nám, kdybyste sestavili seznam odcizených sedel, ideálně s fotkami nebo přinejmenším obrázky modelů včetně udání přibližné ceny.“

Katy zvedla ruku a tmavovlasý policista ji kývnutím vyzval, aby mluvila.

„Jedná se jenom o postrojovnu v hlavní stáji? Myslím, jestli už byl někdo v obou postranních traktech a podíval se, jestli nejsou i tam skříňky vykradené.“

„Ano,“ odpověděl policista. „Jedná se jen o postrojovnu v hlavní stáji.“

Katy přikývla. „Okay, dobrá...“

„Dobrá?!“ ozvala se Simone, trochu starší a lehce podsaditá majitelka tračénského koně Catch me. „Opravdu nevím, co je dobrýho na tom, že nám tady v hlavní stáji ukradli sedla. To moje stálo jmění. A k tomu ještě jsem si ho nepojistila, protože jsem byla absolutně přesvědčená, že se tu nic takového nemůže stát.“ Dostala se opravdu do ráže. Tváře jí hořely a po Katy jen rozhořčeně blýskala očima.

„Tak jsem to přece vůbec nemyslela!“ snažila se Katy vysvětlit. „No, jen se mi ulevilo, že moje sedlo je tady.“

Simone zalapala po vzduchu jako ryba na suchu. „Ve tvém případě by to nepostihlo žádnýho chudáka.“

Než Katy stihla cokoli říct, zvedl Cliff Barnes obě ruce a nahlas zvolal: „Absolutně nikomu teď nepomůže, když si budete něco předhazovat.“

Ozvalo se souhlasné mumlání a Cliff se znovu ujal slova. „Prosím ty, kdo mají to štěstí a vlastní ještě svá sedla, aby opustili stáj. Ostatní buďte tak laskaví a vyhovte požadavkům kriminálního komisaře Henschela.“

Nelly vzala Katy za předloktí a táhla ji s sebou ze stáje na dvůr.

„Ta Simone tedy pěkně vybuchla,“ rozčilovala se Katy venku.

Nelly jen mávla rukou. „Nech ji, ať se vymluví, a neposlouchej ji.“

Katy si opřela ruce v bok. „No, tak to nenechám. Mě to totiž rozčiluje. Pořád musím poslouchat nějaké nesmysly. Ať už jde o ježdění, o naše koně, nebo cokoli jiného. Nakonec ještě můžu za to, že ukradli její sedlo a ne moje.“

Nelly pokrčila rameny. „No jo, je to holt závist. To pro tebe přece není nic nového. Jezdíš fantasticky a Nik je talentovaný. Vy dva se ze žádnýho turnaje nevrátíte bez nějaký stuhý. A většinou zlatý, a kromě toho vedeš teď ten juniorský pohár. No a ke všemu ještě navrch máš bohatý rodiče...“

Katy rozzuřeně dupla nohou. „To je všechno pravda, ale Nika jsem vycvičila já sama. Nestál žádné jmění, a tak na něm nikdy neseděl žádný profík. To, že teď mám úspěchy, to jsme si vysloužili sami.“

Nelly položila smířlivě ruku Katy na rameno. „Katy, nerozčiluj se. Já to vím, ty to víš, Leo, Mila – všichni to vědí. Ale lidi už prostě jsou takoví. Zapomeň na ty žvásty a raduj se, že ti to s Nikem tak jde a že tu naše sedla zůstala.“

Katy zamyšleně přikývla. „Hm... máš pravdu. Ale mně už pletou oprátku jen proto, že moje sedlo neukradli. Myslím, že jsi taky měla štěstí, Nelly. Ale tobě nikdo neřekne, že je to fuk, protože si můžeš koupit nový.“

Nelly se zašklebila. „Protože to tak není. Kdyby bylo pryč moje sedlo, musela bych jezdit bez něj. Taky ho nemám pojištěný a nový by mi máma nekoupila. Pořád jenom brblá, že to s vlastním koněm nejde, protože všechno stojí spoustu peněz a tak. Kdyby Lady nebyla tak stará a babička s dědou neplatili kováře, řeknu ti, že by ji moje máma už dávno prodala.“

Katy už otvírala pusou, aby něco namítla, když vtom vjela do dvora Mila. Její staré holandské kolo vrzalo a skřípělo, v koši na nosiči se jí sem a tam kývala taška s holínkami. Pramen blond vlasů jí vál ve větru, tváře jí jen rudě hořely, takže její četné pihy nebylo ani vidět.

„Hej, holky,“ volala a vesele na ně mávala. Ale pak se zarazila: „Katy, proč nejsi na tom školním výletě? A co tu na dvoře dělá policejní auto?“

„Všechno ti hned povíme,“ slíbila Nelly a dala Mile rukou znamení, aby za nimi přišla do stájového traktu. Tam stál kromě Nika a Lady také Branco, o kterého se Mila starala. Byl to dříve filmový kůň, který byl poté, co se mu zhojilo zranění, poslán na odpočinek. Tak jako mnoho jiných filmových koní patřil Casparonovým. Před nedávnem Mile nabídli, aby se o něj starala, a tak z ní udělali nejšťastnější děvče na světě.

Přeložila Marta Kališová